

Sizde “sarı” var mı?

Tuhaf, nalburdan içeriye girdi. Bay Kerpeten, sesini çıkarmadan ona baktı. Çocuklar, nalbur İsmail Bey’e, ağzından kelimeleri çivi söker gibi zorlukla çıkardığı için, “Bay Kerpeten” diyorlardı. Sürekli birtakım tuhaflıklar yaptığı için Süleyman’a “Tuhaf” demeleri gibi.

Tuhaf, Bay Kerpeten’e, “Sizde sarı bir şeyler var mı?” diye sordu.

O da uzun uzun düşündükten sonra, “Evet,” dedi, “sarı boya var. Toz mu, yağlıboya mı, plastik mi?”

“Hayır, boya olması şart değil. Ben ‘sarı’ istiyorum.”

Nalbur, Tuhaf’ın tuhaflıklarını bilirdi. “Anladım,” dedi. “Metal olarak ‘sarı’.”

“Yok yok, metal olması şart değil, yalnızca ‘sarı’ olsun yeter. Plastik de olabilir.”

Bay Kerpeten, “Sarı plastik bir saksı var,” dedi ve Tuhaf’ın önüne sarı bir saksı koyuverdi.

“Güzel,” dedi Tuhaf. Saksıyı biraz inceledi. “Ama benim biraz kırmızıya çalan sarıya ihtiyacım var.”

Bay Kerpeten yine düşündü.

“Elimizde, kırmızıya çalan sarı sapı olan bir süpürge var,” dedi. Ağır ağır depoya gidip, tancır tancır sesler çıkardıktan sonra, elinde eski püskü bir süpürgeyle döndü.

“Harika,” dedi Tuhaf sevinçle. “İşte, tam aradığım renk. Bunu alıyorum... Peki, sizde daire var mı?”

“Daire?”

“Yani, daire şeklinde herhangi bir şey... bir tencere, bir leğen, bir teneke halka ya da bir tabure olabilir. Yeter ki, daire biçiminde olsun.”

Bay Kerpeten, uzun kollarıyla masanın altından bir leğen çıkardı.

“Tam istediğim gibi bir daire!” diye bağırdı Tuhaf. Cebinden küçük plastik başlı bir çekiç çıkardı. Metal leğenin üstüne vurdu.

“Harika!” dedi. “İstediğim gibi ‘la’ sesi çıkarıyor. ‘La’ sesi çıkararak leğen bulmak çok zorlaştı bu aralar.”

Tuhaf, leğeni ve süpürgeyi kucaklayıp, nalburdan çıktı. Leğeni tıngırdatarak yola koyuldu. Kaşla göz arasında, yalnızca “la” sesinden oluşan bir şarkı bestelemişti.

Vıcık, Tuhaf’ı elinde leğen ve süpürgeyle görünce çok şaşırıldı.

“Ne yapacaksın bunlarla?”

“Yarın bizim sınıfa yeni bir öğrenci geliyor. Ona ‘hoş geldin töreni’ yapacağız,” dedi Tuhaf.

“Leğen ve süpürge sapıyla mı?” diye sordu Vıcık.

“Sınıfın duvarları mavi. Mavi önünde iyi gözükür diye, Bay Hoşgeldin’e ‘sarı’ olan herhangi bir şey hediye etmeyi düşündüm. Süpürge, tam istediğim gibi ‘tuhaf’ bir hediye olacak. Tabii ki önce, yeni gelen öğrenciyi bir daire içine almamız gerekir. Bu leğen de, o iş için.”

“Neden?”

“Çünkü, Bay Hoşgeldin’e gerçek bir isim takmamız lazım. Onu bir daire içine alıp, tuhaf tuhaf bakıp, bir süre düşünmek iyi olmaz mı?”

“Herkes bir isim uyduruyorsunuz,” dedi Vıcık. “Bana da Vıcık dediniz. Neden olduğunu bir türlü bulamadım.”

“Çorap giymeden ayakkabını giyiyorsun,” dedi Tuhaf. “Bu yüzden de, yürürken vıcık vıcık diye sesler çıkarıyorsun.”

“Aa, evet, haklısın,” dedi acele acele Vıcık. “Ama bizim evde bir sorun var. Evimizde bir

‘Karadelik’ yaşıyor. Çoraplarımın birer tekini yutuyor. Çorap giymeyince de, ayaklarımı üşütüyorum. Bu yüzden, midem gaz yapıyor.”

Tuhaf ona baktı; “Bence gaz ondan dolayı değil,” dedi. “Konuşurken virgülleri yutuyorsun ya, işte ondan. O kadar virgül herkesin midesi ni haşat eder.”

Bay Hoşgeldin,
sınıfımıza
hoş geldin!

Ertesi gün sınıfın kapısında; Tuhaf, Patates, Saat Kaç, Örümcek, Vıcık, Ters, Suspuz, Kedi, Karadelik, Yavaş, Kertenkele ve diğerleri toplandılar. Gelecek yeni öğrenciyi sabırsızlıkla bekliyorlardı.

“Kim gelecek?” diye sordu Patates.

“Bilmiyoruz,” dedi Tuhaf. “Sanırım, ona daha önce bir lakap takılmamış. Takılsaydı, mutlaka ismi kendinden önce gelirdi buraya.”